Lieta Nr. A420016426 Administratīvā rajona tiesa Rīgas tiesu nams SPRIEDUMS Latvijas tautas vārdā Rīgā 2026. gada 6. martā Tiesa šādā sastāvā: tiesnesis Romāns Dončenko, rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz/Persona A/ (/Persona A/) pieteikumu par pienākuma uzlikšanu Pilsonības un migrācijaslietu pārvaldei pieņemt izskatīšanai /Persona A/ atkārtoto iesniegumu par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā. Aprakstošā daļa [1] Pieteicējs /Persona A/, Pakistānas Islāma Republikas (turpmāk — Pakistāna) pilsonis, 2025. gada 10. maijā vērsās Valsts robežsardzē ar iesniegumu par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā. Ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes (turpmāk arī — pārvalde) 2025. gada 24. septembra lēmumu pieteicējam atteikts piešķirt bēgļa vai alternatīvo statusu. Ar Administratīvās rajona tiesas 2026. gada 15. janvāra spriedumu lietā Nr. A420234725 (turpmāk — 2026. gada 15. janvāra spriedums) noraidīts pieteicēja pieteikums par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā. Pieteicējs 2026. gada 23. janvārī atkārtoti iesniedza Valsts robežsardzē atkārtotu iesniegumu par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā. Ar pārvaldes 2026. gada 11. februāra lēmumu Nr. 368/PLN/2026 (turpmāk — pārsūdzētais lēmums) pieteicēja atkārtotais iesniegums atstāts bez izskatīšanas. Lēmums pamatots ar turpmāko. Pieteicējs nav norādījis tādus apstākļus, kas iepriekš nebūtu minēti kādā no patvēruma procedūras posmiem, kā arī nav sniedzis jaunu informāciju par viņa individuālajiem apstākļiem, kas varētu būtiski ietekmēt viņa situāciju Pakistānā. Atkārtotajā iesniegumā patvēruma meklētājs norādījis, ka 2026. gada 15. janvārī (dienā, kad pasludināts tiesas spriedums patvēruma lietā) esot nogalināts viņa tēvs, taču nav iesniedzis nekādus šo informāciju apstiprinošus dokumentus vai detalizētākas ziņas par atkārtotā iesnieguma iemesliem. Atkārtota patvēruma iesnieguma mērķis nav sniegt iespēju personai jebkurā laikā apstrīdēt vai labot tās ieskatā nepareizu iestādes lēmumu vai tiesas spriedumu, vai aizkavēt vai novērst piespiedu izraidīšanas lēmuma izpildi. [2] Nepiekrītot pārsūdzētajam lēmumam, pieteicējs vērsās tiesā. Pieteikuma pamatojumā norādīts turpmākais. Pārvalde nepamatoti atzinusi, ka nav konstatējama 1no4 jauna informācija par pieteicēja individuālajiem apstākļiem, kas liecinātu, ka patvēruma meklētājs pēc atgriešanās Pakistānā varētu tikt pakļauts vajāšanas darbībām vai smagam kaitējumam. Pieteicēja ģimene brīdinājusi pieteicēju neatgriezties Pakistānā, jo viņam vairs nav, kur atgriezties. Tāpat informējusi, ka 2026. gada 15. janvārī teroristinogalinājuši pieteicēja tēvu. Arī pieteicēju var nogalināt Taleban (acīmredzami domāts —Taliban) teroristi. Laikā pēc 2026. gada 15. janvāra sprieduma pasludināšanas drošības situācija Pakistānā ir ievērojami mainījusies. [3] Tiesā saņemtajos rakstveida paskaidrojumos pārvalde pieteikumu neatzīst. Motīvu daļa [4] Saskaņā ar Patvēruma likuma 35. panta pirmo daļu persona, attiecībā uz kuru pieņemts galīgais lēmums par atteikumu piešķirt bēgļa vai alternatīvo statusu, ir tiesīga iesniegt Valsts robežsardzei atkārtotu iesniegumu. Personai ir pienākums atkārtotajā iesniegumā norādīt pierādījumus, kas liecina, ka ir ievērojami mainījušies apstākļi, ar kuriem tika pamatots attiecīgais lēmums. Atbilstoši Patvēruma likuma 30. panta pirmās daļas 4. punktam lēmumu par iesnieguma atstāšanu bez izskatīšanas pieņem, ja patvēruma meklētājs Latvijas Republikā ir iesniedzis atkārtotu iesniegumu pēc tam, kad pieņemts galīgais lēmums par atteikumu piešķirt bēgļa vai alternatīvo statusu, un tajā nav minēti apstākļi, kas būtu ievērojami mainījušies par labu patvēruma meklētājam un varētu būt par pamatu bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanai. [5] Lietā nav strīda par to, ka attiecībā uz pieteicēju ir ticis pieņemts galīgais lēmums par atteikumu piešķirt bēgļa vai alternatīvo statusu. Ievērojot iepriekš minētajās tiesību normās noteikto, tiesas kompetence šajā lietā aprobežojas ar pārbaudi, vai pieteicējs savā atkārtotajā iesniegumā ir norādījis iestādei uz apstākļiem, kas būtu ievērojami mainījušies un varētu būt par pamatu patvēruma piešķiršanai. Savukārt tas, vai personai patvērums būtu piešķirams, ir ārpus šīs lietas tvēruma. [6] Tiesa konstatē no 2026. gada 15. janvāra sprieduma, ka pieteicējs patvēruma lūgumu bija pamatojis ar bailēm, ka viņu var nogalināt ietekmīgi noziedzīgi grupējumi, kuri vēlas pārņemt savā kontrolē viņa tēvam piederošos zemes īpašumus. Iepriekš ir tikuši nogalināti trīs pieteicēja tēva brāļi. Policija nav palīdzējusi. Dzīvi ir palikuši pieteicēja tēvs un trīs brālēni. Pieteicējam bija izteikti draudi, kuru dēļ viņš izlēmis pamest valsti, atstājot savu ģimeni — sievu un mazgadīgo dēlu. Pieteicējs 2025. gada 2. jūlija personiskajā intervijā norādījis, ka bija sazinājies ar savu brāli, kurš teicis, ka tēvs neuzturoties mājās, slēpjoties, ar brāli nekontaktējoties. Pieteikumā tiesai pieteicējs norādījis, ka 2025. gada 15. oktobrī pieteicējam no Pakistānas piezvanījis draugs un izstāstījis, ka pieteicēja sievastēva mājā ielauzušies noziedznieki, kuri meklējuši pieteicēju un gribējuši nolaupīt viņa dēlu, lai varētu pieteicēju ar šantāžas palīdzību piespiest atgriezties Pakistānā un tad nogalināt. Pieteicēja sievai ar bērnu izdevies aizbēgt, bet sievastēvs ticis smagi piekauts un nogādāts slimnīcā. No 2026. gada 15. janvāra sprieduma izriet, ka tiesa ir vērtējusi pieteicēja norādītos apstākļus, kas bijuši patvēruma lūguma pamatā, un nav piešķīrusi tiem ticamību. Tāpat alternatīvā statusa piešķiršanas kontekstā spriedumā vērtēta situācija 2no4 Pakistānā, atzīstot, ka tā nav kvalificējama kā atbilstoša starptautiskam vai iekšējam bruņotam konfliktam ar plaši izplatītu vardarbību. [7] Eiropas Savienības Tiesa ir skaidrojusi, ka par jauniem elementiem un faktiem ir jāuzskata tādi apstākļi, kas radušies pēc procedūras, kuras priekšmets bija iepriekšējs starptautiskās aizsardzības pieteikums, galīgas pabeigšanas, kā arī tādi elementi vai fakti, kuri pastāvēja jau pirms šīs procedūras pabeigšanas, bet kurus

pieteikuma iesniedzējsnetika norādījis (sk. Eiropas Savienības Tiesas 2021. gada 9. septembra sprieduma lietā „XY”, C-18/20, ECLI:EU:C:2021:710, 31.-44. punktu). Tiesa konstatē, ka pieteicēja norādītais apstāklis par to, ka 2026. gada 15. janvārī Pakistānā ir ticis nogalināts viņa tēvs, formāli atbilst jauna fakta pazīmēm. Taču ir jāņem vērā, ka atkārtotā iesnieguma institūta mērķis nav pārskatīt spēkā stājušos tiesas nolēmumus, bet gan sniegt iespēju personai atkārtoti pretendēt uz bēgļa vai alternatīvo statusu, ja tās rīcībā ir pierādījumi, kas liecina, ka ir ievērojami mainījušies apstākļi kopš brīža, kad tika pieņemts galīgais lēmums par atteikumu piešķirt patvērumu. Tas izriet no tiesībās atzītā res judicata principa, kas ir viena no tiesiskās noteiktības principa izpausmēm, kas savukārt ir tiesiskas valsts būtiska sastāvdaļa. Minētais princips nozīmē to, ka nevienam nav tiesību lūgt pārskatīt galīgu un spēkā stājušos spriedumu ar mērķi panākt atkārtotu lietas izspriešanu. Savu tiesību un likumisko interešu aizstāvēšana nenozīmē tiesības uz bezgalīgu tiesas procesu, bet, gluži otrādi, uz procesu, kuram saprātīgā laikā jānoslēdzas ar spēkā stājušos spriedumu (sk. Satversmes tiesas 2016. gada 29. aprīļa sprieduma lietā Nr. 2015-19-01 12.2. punktu). Ievērojot minēto, tiesa uzskata, ka atkārtotajā patvēruma iesniegumā minētie apstākļi ir jāskata kopsakarā ar patvēruma meklētāja pamatstāstā norādīto. Par apstākļu ievērojamu maiņu nevar tikt uzskatīts notikums, kas noticis pēc patvēruma procedūras noslēguma, bet veido vienu veselu pamatstāsta kopainu. Pretējā gadījumā, ja par jaunu elementu, kas liecina par ievērojamu apstākļu maiņu, uzskatītu ikvienu situāciju, kas tālāk attīsta pamatstāsta dinamiku, tiesiskā procedūra varētu turpināties bezgalīgi, pēc atkārtota iesnieguma iesniegšanas un jauna fakta uzrādīšanas arvien atgriežoties stadijā, kad patvēruma lūgums vēlreiz izvērtējams pēc būtības. [8] Ievērojot minēto, tiesa uzskata, ka konkrētajā gadījumā pieteicēja norādītais par viņa tēva nogalināšanu nav atzīstams par ievērojamu apstākļu maiņu lietā. Minētais tikai papildina pieteicēja iepriekš sniegto faktu izklāstu, kura ticamību tiesa 2026. gada 15. janvāra spriedumā bija vērtējusi kritiski. Tiesai šajā lietā nav nekāda pamata pārskatīt vai pakļaut šaubām minētajā spriedumā secināto. Turklāt norādāms, ka pieteicējs nav iesniedzis nekādus lietas jaunā fakta apstiprinošus pierādījumus vai vismaz iespējami detalizētāku informāciju par notikušā apstākļiem, kas tam piešķirtu jelkādu ticamību. Norādāms arī, ka no pieteikumā norādītā saprotams, ka pieteicēja tēva nāvē vainojami Taliban teroristi, kas nonāk pretrunā ar patvēruma lūguma pamatstāsta naratīvu, saskaņā ar kuru apdraudējums pieteicēja ģimenei izrietēja nevis no teroristiskas organizācijas, bet noziedznieku grupējuma (turklāt, kā redzams, rūpīgi lasot 2026. gada 15. janvāra spriedumu, pieteicējs bija norādījis pat divus dažādus kriminālus veidojumus — Ouabza un Nawar). Līdz ar to tiesas vērtējumā arī pieteicēja no jauna uzrādīto apstākļu ticamība pati par sevi ir ļoti apšaubāma. 3no4 [9] Pretēji pieteicēja viedoklim, viņa atkārtotais iesniegums neuzrāda arī nekādus jaunus apstākļus attiecībā uz vispārējo drošības situāciju Pakistānā. Pieteicējs nav norādījis nevienu notikumu, kas potenciāli varētu tikt ņemts vērā viņa individuālo apstākļu izvērtējumam alternatīvā statusa piešķiršanas kritēriju kontekstā. No 2026. gada 15. janvāra sprieduma izriet, ka, lai gan tiek [periodiski] ziņots (starptautiskāscilvēktiesību aizsardzības organizācijas Human Rights Watch un Amnesty International) par starpgadījumiem, tajā skaitā teroristu uzbrukumiem, nav atzīstams, ka tiem būtu ilgstoši intensīvs, visaptverošs raksturs, lai varētu runāt par pastāvīgu, visaptverošu valsts iekšēju, bruņotu konfliktu. Arī tiesa no aktuālās izcelsmes valsts informācijas nekonstatē apstākļus, kas varētu būt par pamatu citādam secinājumam. Tajā pašā laikā atzīmējams, ka ir vērojama Pakistānas un Afganistānas attiecību saasināšanās, kas novedusi pie bruņotām sadursmēm uz abu valstu robežas, kā rezultātā gājuši bojā vairāki simtimilitārpersonu no abām pusēm (sk. https:/fedition.cnn.com/2026/02/2 7/asia/afghanistan- pakistan-strikes-what-we-know-intl-hnk, aplūkots šā sprieduma sastādīšanas dienā). Tomēr norādāms, ka minētā konflikta eskalācijas intensitāte pagaidām nav sasniegusi tādu līmeni, lai būtu pamats par to runāt kā par notiekošu starptautisku bruņotu konfliktu ar visaptverošiem draudiem civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai. Turklāt ņemams vērā, ka saskaņā ar 2026. gada 15.janvāra spriedumā konstatēto pieteicēja pastāvīgā dzīvesvieta izcelsmes valstī pēdējo piecu gadu laikā pirms izceļošanas no tās ir bijusi Punjab provincē, Rawalpindi pilsētā. Minētā province nerobežojas ar Afganistānu, līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka konflikta saasināšanās robežas zonā varētu skart pieteicēju viņa atgriešanās gadījumā viņa iepriekšējā dzīvesvietā. Rezolutīvā daļa Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 251. panta sesto daļu un Patvēruma likuma 49. panta sesto daļu, tiesa nospriedanoraidīt /Persona A/ pieteikumu par pienākuma uzlikšanu Pilsonības un migrācijaslietu pārvaldei pieņemt izskatīšanai /Persona A/ atkārtoto iesniegumu par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā. Spriedums ir galīgs un nav pārsūdzams./e-paraksts/ /e-paraksts/ 4no4